

Jaroslav Kolman-Cassius: *Udeřila hodina*

Řeklas mi své jméno, které neleká,
nabídlas mi ústa mlčenlivá,
svádějící k polibku člověka,
ukázalas mi tvář, která je živá,

tvář planoucí a křídla anděla,
blesk meče, jak se z pochvy noci tasí,
zažehlas ve mně, tichá, nesmělá,
plamenný plápol pustošící krásy.

Já býval milenec a teď jsem voják tvůj,
noc svatební jak černý prapor vlaje,
já nejsem zvědav už na sladké lásky taje,
teď smrti, lásko má, svou touhu obětuj,

teď řekni jméno, které poděsí,
a vrhni na svět zář své strašné krásy,
na moji sladkou zem, na hory, na lesy,
kde u bran života andělé strážní tasí.

Řeklas mi své jméno, které neleká,
studánky zapomnění, ty, která jsi tůň.
A udeřila hodina člověka.
Zvon domoviny dělovinou duní.

(ze sb. *Železná košile*, 1938)

Jaroslav Seifert: *Zhasněte světla*

Jen potichu, tak abych nestřás rosu,
jež zachvěla se na konečcích řas,
jen potichu, jen tiše, bez pathosu
té noc říkám: Nebylas

z těch nejstrašnějších. Do perutí strážných
tvé tmy nás prudce zahalil,
ty noci vážná po těch lehkovážných,
anděl, jenž s námi byl.

A pokřik, jenž se válel po tvém plyši,
když hrůzu tvou jsme mnuli ve dlani,
ten strašný křik, jež podnes kdekdo slyší,
ten zní mi dnes jak sladké volání.

Zhasněte světla! Abych nestřás rosu,
jež zachvěla se na konečcích řas,
jen potichu, jen tiše, bez pathosu
si říkám: Jaký, jaký to byl jas

v té noci, když se všechno zatemnilo
a každý jako stín se schoulil ke kmeni!
Já vím, já vím, že líp by tenkrát bylo
zaslechnout dunění.

(ze sb. *Zhasněte světla*, 1938)